Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свитъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року	1 зр. 20 к.
на чверть року	60 к.
мѣсячно	20 к.

Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр. 70 к.
на чверть року	1 зр. 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр.

Ч. 60. | Нинѣ: гр. к. Венедикта п. Н. 4. посту | Завтра: рим. к. Емануеля 4. посту | Субота 14 (26) марта 1892. | Всходъ сонця 5 г. 51 м.; заходъ 6 г. 21 м. Баром. 764 терм. + 11·6° — 1·4°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

12. Засѣдане Сойму зъ дня 12 (24) марта 1892 р.

Зъ петицій наспѣли: Выдѣлъ повѣт. въ Рогатинѣ въ справѣ будовы зелѣзницѣ Стрый-Ходорôвъ-Рогатинъ-Бережаны-Тернопôль; — Выдѣлы пов. въ Тарновѣ и Старôмъ мѣстѣ, вôдтакъ громады: Острôвъ, Туре и др. о запомоги зъ причины нещасть елементарныхъ;— 13 петицій громадъ зъ повѣта самбôрского о реґуляцію Днѣстра; — кôлька громадъ въ повѣтѣ ланцутскôмъ въ справѣ примусу асекураційного и о знесене таксъ за доручуване письмъ урядовыхъ; — Александеръ Горуцкій о реституоване въ званю учительскôмъ; — выборцѣ зъ повѣтôвъ борщѣвского, калуского и гусятиньского противъ концентраціѣ торговлѣ солею; — громада Межигôрцѣ о запомогу на будову церкви; — Бурса руска въ Стрыю, „Gwiazda“ ярославска, комітетъ закладаючій школу и варстатъ шевскій въ Ряшевѣ, Товариство лѣсне у Львовѣ о запомоги; — СС. Милосерниѣ о запомоги для заведень въ Бурштинѣ, Червоногородѣ и Роздолѣ; Ферд. Гамскій о вôдшкодоване за страты при будовѣ мосту въ Єзуполи; — Юрій Туровичъ и Station Романьскій, слюсарѣ у Львовѣ, о запомогу на образоване ся за границею.

При петиціяхъ забравъ голосъ пос. о. Сѣрко и пôдперъ петицію громады Туре въ повѣтѣ бродскôмъ. Въ сѣй громадѣ великій недостатокъ и она просить о позичку грошеву, щобы мала чимъ засѣяти на веснѣ.—Пос. Сѣчиньскій пôдпиравъ петицію громады Великополе, де дня 12 марта с. р. лютила ся страшна пожежа и знищила майно многихъ господарѣвъ. Просивъ, щобы Палата поручила комісіи буджетовôй якъ найскорше здати справу зъ полагодженя сеи петиціѣ. Внесене се ухвалено. — Пос. Мидовичъ пôдперъ петицію комітету, основуючого школу и варстатъ шевскій въ Ряшевѣ.

Пос. Чижевичъ въ имени комісіѣ санітарнои здававъ справу що до помѣщеня клінікъ при головнôмъ шпитали у Львовѣ для будучого факультету медичного при університетѣ львôвскôмъ. Внесене комісіѣ таке: Соймъ уповажняє Выдѣлъ краєвый заключити умову зъ ц. к. адміністраціею державною, на пôдставѣ котрои Выдѣлъ краєвый має зобовязати ся выбудувати на ґрунтѣ, що належить до загального шпиталя у Львовѣ, коштомъ фонду краєвого два окремѣ павільоны на клініку внутрѣшну и хірурґічну та розширити коштомъ того фонду шпиталь положничій. Крôмъ того, має Выдѣлъ краєвый перевести на коштъ фонду краєвого вôдповѣдну адаптацію клінікъ недугъ нашкôрныхъ, венеричныхъ и недугъ очей. Для всѣхъ 5 клінікъ має Выдѣлъ краєвый доставити цѣле внутрѣшне ураджене, котрого кошты однакожь не мають переходити суму 20.000 зр. Держава причинить ся такожь до сеи будовы сумою 150.000 зр.

Маршалокъ краєвый звернувъ увагу, що послы не повиннѣ ставляти нѣякихъ спеціяльныхъ внесень, лишь загальнѣ замѣтки, котрѣ мали бы узглядпитись при переговорахъ, бо въ противнôмъ случаю треба бы цѣлу справу передати назадъ Выдѣлови краєвому и вести знову переговоры зъ правительствомъ.

Пос. ґр. Стан. Стадницкій просивъ о поясненє що до 20.000 зр., якѣ фондъ краєвый обовязуєсь выплатити на внутрѣшне устроєнє клінікъ. — Тѣ выясненя давъ членъ Выдѣлу краєвого пос. Гошардъ и сказавъ, що на внутрѣшне ураджене має край дати 20.000 зр., а що буде бôльше коштувати, то покрыє ся изъ скарбу державного.

Ректоръ Балясичъ складавъ въ имени університету подяку репрезентаціи краєвôй, що зъ такою жертволюбностію причиняєсь до отвореня факультету медичного.

Віцепрезидентъ Рады шкôльнои Бобжиньскій представивъ, якѣ правнѣ зобовязаня переймає край на себе при отвореню факультету. Фондъ краєвый переймаючи на себе вôдъ правительства шпиталь головный обовязавъ ся, коли отворить ся факультетъ медичный, промѣстити кліники або зъ тôмъ будынку або выбудувати для нихъ новѣ помѣщеня. Рôвножь будовою клінікъ зарадить ся доконечнôй потребѣ розширеня теперѣшного будынку шпитального. Выказувавъ, яку користь буде мати край зъ отвореня клінікъ, бо жертвы краю на будову клінікъ рôвноважать ся зъ жертвами фонду державного.

По промовѣ референта дра Чижевича, котрый натякнувъ ще на патріотизмъ польскій, котрый не лишь жертвами крови, але и просвѣтою повиненъ перти на Всхôдъ — приняла палата майже одноголосно — (бо зъ выимкою двохъ-трехъ голосôвъ) внесеня комісіѣ.

Въ имени комісіѣ громадскои здававъ справу пос. Фрухтманъ зъ внесеня пос. Поточка що до влученя обшарôвъ двôрскихъ до звязи громадскои. Послѣ внесеня комісіѣ вôдступаєсь внесенє пос. Поточка Выдѣлови краєвому до розслѣду, а результаты розслѣдôвъ выкористаєсь при выготовленю проєкту реформы законодавства громадского для сѣлъ. — Палата приняла безъ дискусіѣ внесенє комісіѣ.

Комісія промыслова здавала справу зъ чинности Выдѣлу краєвого на поли промыслу

7

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Саме така була доля родичѣвъ Альфреда. Отець его обнявъ уже зруйнованый трохи маєтокъ, потôмъ у женитьбѣ помылився ся, бо женивъ ся въ надѣи на маєтокъ, а маєтку не доставъ; а мимо того батько не мавъ вôдваги сказати собѣ, що бувъ убогимъ. Черезъ те зôставивъ свому сынови лише имя и останки маєтку, котрый хочь на око належавъ до сына, то дѣйстно ледви заспокоивъ бы вѣрителѣвъ.

Отець Альфреда и ґрафъ, про котрого була згадка на початку повѣсти, були рôдными, послѣдными потомками свого роду. Батько Альфреда, умираючи повѣривъ братови свого сына; при смертнôй постели пририкъ братъ занятись Альфредомъ. Ґрафъ мавъ доньку — то й легко вôдгадати, якѣ у нихъ думки були.

Коштомъ стрыя, котрый взявъ у свôй зарядъ маєтокъ братанка, выховавъ ся Альфредъ, зъ цѣлымъ старанємъ, на яке ґрафъ мôгъ здобути ся и яке мôгъ выдумати. Се выхованє, ведене зовсѣмъ не на новый спосôбъ, полягало на тôмъ, що Альфреда завчасу вывчели французскои мовы, музики, танцѣвъ, а потôмъ пôслали до університету въ Берлинѣ, де Альфредъ удавъ ся радше зъ власнои охоты, якъ зъ волѣ стрыя. Стрый уважавъ се за *вояжь* и позволивъ на те тымъ радше, що братанокъ зъ Берлина пôдчасъ вакацій звидѣвъ Швайцарію, Францію и Анґлію. А що такъ званый *вояжь* бувъ давнѣйше у людей высокого роду остаточнымъ образованємъ и зô звычаю уважавъ ся конечнымъ, то стрый говоривъ все, що Альфредъ вояжує; не казавъ, що вôнъ ходить на університетъ и учить ся.

На щастє для Альфреда добрѣ учителѣ, якихъ принадково мавъ, помогли єму развинути незвычайный талантъ, якій мавъ зъ природы. Вôнъ спостерѣгъ завчасу своє положенє, самъ дозрѣвъ и побачивъ, якъ потрѣбно єму науки, цѣли до житя, якъ конечною може буде для него въ будучности праця. Отожь выпросивъ ся до університету и зачавъ працювати вперѣдъ надъ собою. Якась думка, зъ котрою цѣлкомъ не звѣривъ ся нѣкому, довела его до того, що хочь привыкъ выгôдно и роскôшно жити, хочь легко мôгъ пôзнѣйше не навчитись инакше жити, то таки навчивъ ся обходитись безъ выгоды. Въ ремѣсника вчивъ ся потайки одного ремесла, дуже потрѣбного, але й дуже невдячного; разомъ зъ Остапомъ ходивъ на медицину и оба зôстали лѣкарями. Стрый не знавъ про се нѣчого, бо Альфредъ знавъ думки его и тому не думавъ доносити о тôмъ.

Однакъ мимо того, що Альфредъ глубоко вôдчувъ потребу оперти ся лишь на собѣ, на своѣй праци, вôнъ таки поверховно зôставъ паничемъ въ цѣлôмъ значеню того слова.

Одежа его, обходженє, звычаѣ були зовсѣмъ паньскѣ; любивъ такъ, якъ аристократы, конѣ, ловы, гарну одежу и все, що выставне. Въ тôмъ чоловѣцѣ, такъ еще молодôмъ, було двохъ людей, готовыхъ на двѣ дороги, якѣ имъ судьба могла призначити. Оденъ готовъ бувъ пôйти старымъ гостинцемъ батькôвъ, а другій тернистою дорогою, котрою йдуть тѣ, що самѣ всего доробляють ся.

Такъ приготованый выходивъ Альфредъ зъ університету берлиньского и вôдважнѣйше дививъ ся въ будучность.

Якъ Остапъ бувъ серцемъ и чутємъ ширый и нехитрый, такъ знову паничъ бувъ замкненый въ собѣ, холодный на око и розважный въ кождôмъ дѣлѣ. Оба мали рôвну вôдвагу, та уживали еѣ зовсѣмъ инакше. Першій кидавъ ся, якъ левъ, не зважаючи на силу противника, зъ котрымъ боровъ ся, а другій обчислявъ, думавъ, ишовъ, ломавъ и вертавъ тихо. Остапъ мавъ серце на долони, якъ Французы кажуть, а Альфредъ въ головѣ. Того можна було пôзнати за пôвъ години, а сего и за пôвъ року не пôзнаєшь.

краевого. Реферувавъ пос. Ґольдманъ. Комісія предкладала до ухвалы Сойму таки̂ внесеня: 1. Справоздане Выдѣлу краевого зъ чинности на поли промыслу приймаесь до вѣдомости. — 2. Соймъ полишае на будуче рѣшеню Выдѣлу краевого, въ якôй высотѣ мають вызначатись и побиратись провізіи вôдъ позичокъ въ краевого фонду промыслового безъ огляду на высоту квоты позичковои. — 3. Соймъ взывае правительство, щобы приспѣшило управильнене вôдносинъ комісіѣ краевои для справъ промысловыхъ, яко орґану дорадчого ц. к. Намѣстництва въ справахъ дотыкаючухъ шкôлъ промысловыхъ въ Галичинѣ, удержуваныхъ и закладаныхъ правительствомъ.

Пос. Климъ Дѣдушицкій выступивъ противъ того, що Выдѣлъ краевый закупивъ зъ фонду промыслового за 25.000 зр. 50 акцій галицкого акційного товариства торговельного. Вôдчитувавъ статуты того товариства, зъ котрыхъ выходить, що товариство може заробити, але може також и стратити — а зъ того выходить, що не можна фондъ краевый выставляти на таки̂ експеріменты. Черезъ се зробилось кривду тымъ, котрымъ вôдмовилось позичокъ на промыслови̂ цѣли зъ фонду краевого. Бесѣдникъ поставивъ резолюцію взываючу Соймъ, щобы той высказавъ надѣю, що въ будучности Выдѣлъ краевый безъ вôдкликаня ся до Сойму не ужие на нѣяки̂ инши̂ цѣли фонду промыслового призначеного на позички для цѣлей промысловыхъ.

Пос. Меруновичъ поставивъ додатнови̂ внесеня до внесень комісіѣ: 1) Соймъ поручае Выдѣлови краевому, щобы при роздаваню стіпендій увзглядняв потребу фахового образованя персоналу торговельного для предприємствъ промысловыхъ; 2) Поручае ся Выдѣлови краевому, щобы въ порозумѣню зъ комісією промысловою розслѣдивъ, а скôлько и въ якій способъ выконують ся въ нашôмъ краю постановы роздѣлу VII закона промыслового зъ дня 15 марта 1883 р., котрі мають на цѣли ширити духа спôльности и почутя чести въ клясѣ промысловцѣвъ та плекати спôльни̂ интересы майстрôвъ и робôтниковъ; — Выдѣлъ краевый постарае ся о розширене технічного поступу ремесла въ краю.— Пос. Щепановскій промавлявъ въ оборонѣ Выдѣлу краевого и комісіѣ промысловои, бо промыслъ и торговля повинни взаимно пôдпомагати ся. Ужите краевого фонду промыслового въ користь Товариства торговельного мае велике значѣне. Товариство отвирае базаръ для збуваня выробôвъ краевыхъ, бере торговлю нафтою въ свои руки и тымъ способомъ покладае велику заслугу. Край мае обовязокъ тогды помагати товариствамъ, коли они розвивають ся, а не тогды, коли вже станутъ о власнôй силѣ. — Пос. Романовичъ боронивъ Выдѣлъ краевый передъ закидомъ, мовь бы нерозважно управлявъ фондомъ промысловымъ. — При голосованю принято внесеня комісіѣ а вôдкинено внесене пос. Дѣдушицкого; внесеня пос. Меруновича вôдослано до комісіѣ промысловои.

Комісія буджетова здавала справу зъ петиціѣ о побôльшене помôчныхъ силъ лѣкарскихъ при шпитали головнôмъ у Львовѣ—зъ внесенемъ, що збôльшаесь етатъ посадъ при шпитали о сѣмъ секундарѣвъ II. клясы (замѣсть чотирохъ асистентôвъ). Внесене принято. Такъ само принято предложене комісіѣ буджетовои що до утвореня двохъ стіпендій по 120 зр. рôчно для акушерокъ, вôдбуваючихъ практику при головнôмъ шпитали у Львовѣ.

На внесене комісіѣ шкôльнои, перейшла Палата до порядку дневного надъ петиціями: Андрея Яблоньского зъ Нагуевичъ, Юр. Комара зъ Болеховичъ, Теодора Чабана зъ Братковець, Ив. Бітнера зъ Малець и др. — Надъ петиціями емеритованыхъ учителѣвъ: Михайла Грушки зъ Бѣлки шляхотской, Іос. Бѣлявского зъ Бережанъ и Ромуальда Ольшевского зъ Холмка, перейшла Палата до порядку дневного.

Яко послѣдна точка порядку дневного, наступило справоздане комісіѣ дороговои о предложеню Выдѣлу краевого въ справѣ управильненя стаціѣ мытовои на краевôй дорозѣ въ Пôдволочискахъ. Соймъ приймивъ се справоздане до вѣдомости, а тымъ самымъ залагоджено и петиціи громадъ: Медивъ, Пеньковцѣ, Воробѣевка и Выдѣлу повѣтового въ Збаражи.

Наконець вôдчитано интерпеляцію пос. Рожанковского въ справѣ кривдженя языка руского властями урядовыми. — Пос. Телишевскій ставивъ внесене, щобы кôлька дорôгъ въ повѣтѣ турчаньскôмъ признати краевыми. — На тôмъ закôнчено засѣдане, а слѣдуюче назначено на суботу о год. 10 рано.

Справы соймови̂.

Комісія громадска на основѣ реферату пос. Фрухтмана полагодила внесене пос. Поточка що до влученя обшарôвъ дворскихъ до звязи громадскои.

Справоздавець пôдносивъ въ своѣмъ рефератѣ, що въ р. 1866 було доконечне удержати институцію обшарôвъ дворскихъ; однакъ ся конечность не мусить вѣчно тревати, она може устати, коли просвѣта въ громадѣ бодай о стôлько пôднесла ся, щобы знала оцѣнити вартôсть интеліґенціѣ и въ наслѣдокъ того хотѣла и потрафила покористуватись радами и указками влученого до звязи громадскои властителя обшару дворского. Чи сей часъ вже наставъ, сего годѣ прихапцемъ осудити, а комісія не мае достаточныхъ основъ, щобы набрала пересвѣдченя, що внесене Поточка есть высказомъ пересвѣдчень и бажань населеня сѣльского. До того потреба розслѣдôвъ.

Коли бы на теперь влучене обшарôвъ дворскихъ до громадъ показало ся невôдповѣдне, то може — послѣ гадки комісіѣ — треба бы яко переходову стадію вытворити орґанизмы громадски̂, обôймаючи̂ по кôлька теперѣшныхъ громадъ и по кôлька обшарôвъ дворскихъ, въ котрыхъ бы обшаръ дворскій поносивъ взглядно рôвни̂ тягары зъ громадами, безъ страты при тôмъ своеи публичнои индівідуальности.

Се квестіи, що глубоко дотыкають політични̂ и економични̂ вôдносины краю, тожъ комісія безъ попередныхъ розслѣдôвъ не може дати рѣшучои вôдповѣди.

Таки̂ розслѣды може перевести лишь Выдѣлъ краевый, а вôдтакъ можна бы справу рѣшучо полагодити.

Тожь комісія рѣшила представити соймови, щобы внесене пос. Поточка вôдступити Выдѣлови краевому зъ порученемъ — розслѣдити се внесене у вказанôмъ напрямѣ, а результаты тыхъ розслѣдôвъ выкористати при выготовленю проекту реформы законодавства громадского для сѣлъ, що вже давнѣйше соймъ поручавъ зробити.

Комісія буджетова залагодила справоздане Выдѣлу краевого въ справѣ реорґанізаціѣ концептового стату урядникôвъ Выдѣлу краевого при рôвночаснôмъ знесеню институціѣ діетарѣвъ. Комісія ухвалила внести посаду радника для справъ кодифікаційныхъ, а натомѣсть утворити посаду третого радника въ вôддѣлѣ концептовôмъ. Дальше годить ся комісія на збôльшене етату адъюнктôвъ зъ 3 на 6, асистентôвъ зъ 2 етатовыхъ, 4 надетатовыхъ на 6 етатовыхъ, и креоване 6 новыхъ аплікантôвъ черезъ редукцію діорнистôвъ. За то постановила комісія знести одну посаду концеписта, отже замѣсть 7, буде лишь 6 тыхъ посадъ. Пôдъ взглядомъ фінансовымъ вымагае та реорґанізація въ порôвнаню зъ 1891 р. пôдвысшеня выдатку о 590 зр, въ порôвнаню же зъ 1890 р. навѣть о 890 зр. менше. На

Якъ великій вплывъ, якъ сильну перевагу мае надъ чоловѣкомъ наука, що въ однôмъ напрямѣ все на него дѣлае, того не треба доказувати. Альфредъ самъ бувъ живымъ доказомъ на се; нови̂ думки, нови̂ понятя о свѣтѣ, яки̂ чувъ вôдъ славныхъ учителѣвъ, затерли въ нѣмъ старого чоловѣка. Думки молодечи̂ щезли зовсѣмъ передъ новыми понятями, що глубше трафляли до розуму и серця. Черезъ те Альфредъ не вѣривъ въ се, въ що вѣрили дуже его батьки, то єсть: въ шляхоцтво, и то въ шляхоцтво, поняте вузкѣ, що мало становити высшôсть лише однои верствы людей.

Альфредъ вѣривъ въ се, що зъ двохъ рослинъ, зъ двохъ звѣрôвъ, людей одного роду, одно сотворѣне може выйти вôдъ другого высше и лѣпше, але не вѣривъ, щобы оденъ цѣлый рôдъ бувъ шляхтичемъ, а другій нѣ. Талантъ, заслуга були для него шляхоцтвомъ; рôдъ бувъ лише приготовленемъ, помôчнымъ до осягненя шляхоцтва ума. Шляхта родить ся и шляхта робить ся, але зъ хлопа може выйти шляхтичъ, а зô шляхтича и пана — чоловѣкъ недотепный и нечесный. Словомъ, розумъ становить шляхоцтво, а розуму по батькахъ не достае ся. Таки̂ думки змѣнили въ Альфредѣ его вѣру дитячу. За молоду вôнъ уважавъ себе чоловѣкомъ выбранымъ, приготовленымъ лише до щасливого житя, призначенымъ до розказуваня другимъ людямъ, низшимъ вôдъ него. Теперь побачивъ вôнъ, що ти̂ лише, котрыхъ зможе пôдбити собѣ силою свого ума, мають ему служити и слухати его; що лише се его жде, що для себе заробить, що тымъ буде, чимъ самъ власною працею стане.

Однакъ переконаня свого, котре сумно заглянуло въ душу Альфреда, вôнъ нѣколи не выявлявъ зовсѣмъ — соромивъ ся его. Мы люде, неразъ лѣпши̂ въ серцю, якъ поверховно здаемось. Старого пересвѣдченя позбутись трудно, а ще труднѣйше признатись щиро, що мы змѣнили ся. Оденъ Остапъ, невôдступный товаришъ Альфреда, знавъ, що въ его серци дѣялось.

Все въ купѣ, оба не крылись передъ собою зъ нѣчимъ. Ихъ приязнь була незвычайно велика, бо оба були въ засадѣ одныхъ думокъ, хочь маючи инши̂ характеры, инакше ти̂ гадки выявляли.

Двѣ стороны однои думки доповняли ся въ нихъ взаимно и становили цѣлôсть. Може се сама доля, що звела ихъ разомъ зъ помѣжь двохъ противныхъ верствъ народу, причинилась до того, що оба въ засадѣ були однои думки, хочь каждый зô свого становища еѣ инакше высказувавъ.

Въ рѣдкôй своѣй приязни они забували минувшôсть, не лякались еѣ, а якъ неразъ и погнѣвались за що, то скоро и радо оба годились.

Альфредъ бувъ для иншихъ холодно кречнымъ, але для товаришѣвъ бувъ добрымъ братомъ. Остапъ мавъ надѣю, що ся приязнь запевнить ему лѣпшу будучнôсть; напастованый безнастанно думкою про поворотъ до краю и про вôдносины, въ якихъ тамъ мавъ жити, все покладавъ на сю приязнь, якъ на одинокій способъ ратунку.

На другій день по наведенôй розмовѣ, вôзокъ Альфреда стоявъ на однôй зъ улиць Кольоньского передмѣстя, передъ мешканемъ обохъ нашихъ знакомыхъ, запряженый почтовыми кôньми. Почтарь ходивъ помалу коло вôзка и ждавъ на подорожныхъ.

Въ хвили выѣзду Остапъ клякнувъ и сльозы покотились ему зъ очей. Альфредъ стоявъ и накладавъ рукавички зъ загадочнымъ усмѣхомъ.

— Молись, — сказавъ вôнъ — коли тебе се утихомирюе; каждый лѣкъ добрый, если лѣчить; але молись скорше, бо пора ѣхати.

Скоро, нагально схопивъ ся молодый хлопець, натиснувъ капелюхъ на голову и побѣгъ по сходахъ, примовляючи: Ѣдьмо, ѣдьмо!

И мовчки покотивъ ся вôзокъ по улицяхъ надспрейскои столицѣ на пôвнôчный всходъ.

(Дальше буде.)

конець вносить комісія, щобы нинѣшнй концепісты называли ся віце-секретарями, а асистенты — концепістами

Перегляд політичный.

Справа угодова въ комісіи угодовôй ческого сойму перепала на вчерашнôмъ засѣданю. Пос. Матушь промавляючи въ имени Старочехôвъ доказувавъ, що угоды не можна перевести довѣрочными переговорами якъ були тй въ 1890 р. у Вѣдни, але треба порозумѣвати ся въ соймѣ. Чехамъ треба дати насамперед рôвноуправнене. Матушь промавлявъ отже за вôдроченемъ угоды. Именемъ ческихъ властителѣвъ большои посѣлости промавлявъ пос. Букоа також за вôдроченемъ. Намѣстникъ ґр. Тунъ заявивъ тогды, що приймае до вѣдомости заявлене властителѣвъ большои посѣлости, але рôвночасно заявивъ бажане, щобы справа угоды була залагоджена. По промовахъ Пленера, Шмейкаля и кôлькохъ другихъ бесѣдниковъ перервано дальшй нарады.

„Варшавскій Дневникъ" доносить: Послѣдными часами перелѣтають часто понадъ Сосновицями, Домбровою и Стремишицями бальоны, котрй, якъ можна догадувати ся, везуть воздухоплавцѣвъ. Звычайно около 9 год. вечеромъ, бальонъ освѣчуе ся свѣтломъ електричнымъ, котре по якомсь часѣ змѣняе барву. Кажуть, що тй бальоны суть заосмотренй въ прилады до вытворюваня свѣтла електричного, бо свѣтло, котре видко на земли, есть досыть сильне и освѣчуе великій просторъ землѣ. Бальоны плывуть вôдъ пруского Шлеска въ пôвнôчно-всхôднôмъ напрямѣ, зовсѣмъ спокôйно и правильно. Около пôвночи зближають ся до Стремишиць а вôдтакъ вертають назадъ до Прусъ.

Новинки.

Львôвъ дня 13 (25) марта.

— **Громадѣ Глубôчокъ** въ повѣтѣ борщѣвскôмъ, удѣлявъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

Конкурсы. Окружна рада шкôльна въ Сокали розписуе конкурсъ на посады учительскй: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Городлоничахъ, Пархачи, Пересѣ, Спасовѣ Костяшинѣ, Мяновичамъ, Торкахъ, Тишици и Ворохтѣ; 2) при школахъ філіяльныхъ въ Бевеснѣ, Барачихъ перетокахъ, Бояничахъ, Хлопятинѣ, Довжневѣ, Гатовичахъ, Горбковѣ, Копытовѣ, Корчинѣ, Лещковѣ, Махнôвку, Мизовѣ, Осердовѣ, Первятичахъ, Перемысловѣ, Радванцяхъ Савчинѣ, Старогородѣ, Сулимовѣ, Шарпанцяхъ, Ваневѣ и Верôбяжи. Подания вносити треба до 6 тыждневъ вôдъ дня оголошения конкурсу.

— **Презенты** на парохіи львôвскои епархіѣ одержали оо.: Дмит. Ксьонжекъ въ Бережницѣ на Кокошинцѣ, Кар. Бардинъ завѣдатель въ Ланахъ на Ляны, Вас. Бернацкій на Пôдборцѣ и Вас. Марчакъ на Баличѣ подорожнй.

— **Провізія вôдъ залеглыхъ податкôвъ**. Міністерство скарбу розпорядило по мысли закона, ухваленого въ Радѣ державной, що вôдъ залеглостей вôдъ податкôвъ безпосередныхъ, єсли тй податки переносять суму 50 зр. мають вôдъ теперь побирати податковй уряды провізію проволоки въ высотѣ $1\frac{8}{10}$ кр. вôдъ кождыхъ 100 зр. и за кождый день проволоки.

— **Міністерство скарбу** выдало розпорядженє, абы функціонарямъ державнымъ вчислювано до пенсіѣ рôкъ охотничои службы при вôйску.

— **Для селянъ и мѣщанъ** потребуючихъ найбôльше помочи прислав Впреосв. Іосифъ Сембратовичъ въ Риму 50 зр. запомоги.

— **Въ Память XXXI. роковинъ смерти Т. Шевченка** уладжують рускй товариства въ Коломыи въ недѣлю дня 3 цвѣтня о 8-ôй год. вечерокъ вокально-декляматорскій въ сали товариства „Родина".

— **Вôдчиты**. Въ завтра (26 марта) о год. $7\frac{1}{2}$ вечеромъ буде мати въ Тернополи въ комнатахъ „Рускои Бесѣды" проф. Василь Бѣлецкій вôдчитъ историчный, а дня 27 марта о год. $7\frac{1}{2}$ вечеромъ въ Коломыи, въ сали товариства „Родина" буде читати п. Ю. С. на темать „Право власности".

— **На памятникъ бл. п. Володимира Барвѣньского** переслало „Руске касино" въ Стрыю 8 зр. 32 кр. яко частину чистого доходу зъ концерту въ честь памяти Т. Шевченка; зъ пушки въ Народной Торговли въ Стрыю 1 зр. 61 кр. разомъ 9 зр. 93 кр.

— **Про сумну долю селянъ въ Чернушовичохъ** пôдъ Львовомъ доносять ось що: Цѣлу осѣнь умирали тамъ люде на инфлюенцу. Просили селяне о зиму, о морозы. Прийшло одне и друге. Завитали снѣги перервали комунікацію, забракло роботы. Зôтхали до весни: прийшла и она, а за нею нужда, недуги и смерть. Всюда чорно, безденнй болота, о зарôбку й гадати нема що, а народъ хорує та умирае зъ нужды. Отъ взанка зъ селяньскихъ розмовъ: „А що тамъ Иванъ?" „Померъ! Андрухъ вже сидить та страшно ѣсти хоче; кажуть давати мало, а доброго, а тутъ нѣякого нема". Зъ другои хаты: „Петро вже въ землю дивить та кричить, якъ єго хто дôткне ся, а нинѣ занедужали мамуня, кажуть ставляти пявки а мы немаємо соли, вôдкижь на пявки взяти?" А сей Петро, 8 або 10-лѣтный хлопчина, вôдъ двохъ лѣтъ навчавъ ровесникôвъ: „якъ тобѣ дуже хоче ся ѣсти, стягни ся добре ременемъ, а вôдхоче ся; я усе такъ роблю и нѣколи не голоденъ!... Може за богато було того стяганя. Ось зъ третои хаты: „А що тамъ!" „Дайте молока!" „А богато?" „За 5 кр." „То мы богачка!" „Ой богачка! Чи далибъ вы вѣру, що я вчора спекла буракъ, та зъ тымъ и спати лягла, а нинѣ ще й огню у насъ въ хатѣ не було! (Якъ разъ 4-та година зъ полудня); мамуня принесли троха жита, що взяли на жнива за тыхъ 5 кр., мы такй голоднй, та до завтра зъѣмо, а що потôмъ?" Зъ четвертои: „Що вамъ, що вы такй зелений?" „Та якъ не бути зеленою, коли въ хатѣ нѣчого нема, старый ноги вѣрвавъ та й не найшовъ роботы, а тутъ одно хоре пищить хлѣба, друге надбѣгло зô школы а голова ему палить ся; не дай Боже захорує то я пропала, а тутъ въ хатѣ и для мыши не найдешь; пôду, чей де бодай кварту фасолѣ выпрошу на вôдробокъ!"

— **Огнѣ**. На самбôрскôмъ передмѣстю Порадова згорѣли двѣ загороды разомъ зъ припасами живности, а шкода убезпечена на 900 зр. выносить 1.700 зр.

— **За погрозы**. Въ львôвскôмъ судѣ карнôмъ вела ся оногды передъ звычайнымъ трибуналомъ судьѣвъ розправа противъ Франца Михайла Ґешепфа, обжалованого за небезпечнй погрозы. Грозивъ вôнъ именно своѣй жѣнцѣ Генрицѣ и Антонови Курковскому, що ихъ поубиває. Судъ засудивъ Ґешепфа за тоту штуку на 2 мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ.

— **До церкви волоскои** добувъ ся вчера якійсь зухвалый злодѣй, розбивши замокъ и дôставъ ся на хоръ а зъ вôдси до церкви, де розбивъ чотири скарбоны и забравъ находячй ся въ нихъ грошѣ. Поліція зарядила енерґічне слѣдство за злодѣємъ.

— **Зъ Букачовець** пишуть намъ: Доношу вамъ яко читатель вашои часописи про конецъ зъ Мошкомъ Штерномъ, що то выдуривъ ґрунтъ вôдъ Андруха Цимбала за 500 зр. не давши ему и крейцара. Андрухъ Цимбалъ удавъ ся до адвоката а той зробивъ донесенє до прокураторіѣ въ Бережанахъ Штернъ, якъ то дôвѣдавъ ся, поквапивъ ся и вложивъ 500 зр. до депозиту судового въ Бурштинѣ. Цимбалъ не мôгъ на той день ставити ся до Бурштина, бо заслабъ. Судья приѣхавъ до Букачовець а Цимбалъ зознавъ тамъ пôдъ присягою, що Штернъ зробивъ ему таке письмо, абы зятя зъ хаты выкинути (нѣбы контрактъ якійсь на 500 зр.) То само потвердили и свѣдки. Штернъ перепудивши ся, абы не пôйшовъ до вязницѣ, прийшовъ до Цимбала до хаты и просивъ его, абы зъ нимъ ѣхавъ до нотара, бо хоче ему ґрунтъ вôддати. Коли Цимбалъ не мôгъ ѣхати, бо его ноги болѣли, то Штернъ купивъ ему берличѣ и тогды оба поѣхали. Штернъ журить ся теперь якъ вôдобрати 500 зр.; депозиту а правники радять зачекати, що скаже прокураторія: чи не скаже може и Штерна взяти до депозиту. Той Штернъ бувъ 5 лѣтъ бурмістромъ. Ажь дня 14 с. м. приѣхавъ делеґатъ Рады повѣтовои засуспендувати Штерна въ урядованю а Штернъ утѣкъ бувъ до Львова а делеґатъ донѣсъ о тôмъ до ц. к. Староства. Штернъ ховавъ ся ажь до минувшои пятницѣ. Того дня явивъ ся делеґатъ зъ двома жандармами, котрй взяли Штерна пôдъ свою опѣку, але дармо шукали за книгами урядовыми, бо Штернъ ихъ поховавъ. Въ недѣлю приѣхавъ комісарь зъ ц. к. староства и тогды ажь Штернъ выдавъ урядовй книги. Такъ отже стративъ Штернъ до кôлькохъ днѣвъ и ґрунтъ и урядоване. — *М. Х.*

— **Тѣло въ кернищи**. Въ Освѣцимѣ найшли въ кирници готелю Заторского тѣло властителя того готелю, Бернарда Ґеллера, покалѣчене въ такій способъ, що заходить пôдозрѣне о убійство. Слѣдство веде ся.

— **Самоубійства**. Въ Краковѣ отроивъ ся морфіною укôнченый академікъ правникъ, 26-лѣтный Вікторъ Май. При выходѣ зъ дому попращавъ ся зъ батькомъ сухою увагою, що не заразъ поверне. Причины самоубійства не знати. — Въ Перемышли застрѣливъ ся воякъ 77 п. п., кухарь офіцирскій Серединьскій; причины також не знати.

— **Борба зъ вовкомъ**. Що значить вôдвага и притомнôсть, нехай послужить за примѣръ слѣдуюча пригода зъ вовкомъ, яка лучила въ селѣ Сочея коло мѣста Нямцу въ Румуніи. Въ лѣсѣ, належачôмъ до того села, стоить хата побережника. Кôлька днѣвъ тому назадъ почувъ сынъ побережника, Федôръ Ріcторъ, 18-лѣтный парубчакъ, о пôвночи, що псы стали чогось дуже уѣдати на обôйстю. Вôнъ вставъ, запаливъ скипку и выйшовъ на дворъ подивити ся. Ледви що зробивъ ся коло стайнѣ, де стояла корова, ажь тутъ кинувъ ся на него наразъ вовкъ и передными лабами сягнувъ ажь за шию. Але парубчакъ не стративъ притомности; схопивъ вовка и кинувъ нимъ до землѣ. Вовкъ падаючи вхопивъ парубчака за руку зубами; та ба, коли натрафивъ на свого: Федôръ не стративъ анѣ на хвильку вôдваги и закимъ ще вовкъ мавъ часъ зловити его добре зубами за руку, встромивъ вôнъ ему цѣлу руку глубоко въ горло и ставъ тогды зъ цѣлои силы кликати о помôчь. На крикъ сына выбѣгъ старый Ріcторъ зъ ножемъ въ руцѣ и зарѣзавъ вовка. Федôръ мае лишь сильно покусану праву руку и его вôчставлено до шпиталю въ Нямцу.

— **Сестра убійницею для рабунку**. Въ Парижи передъ кôлькома днями убивъ хтось богату кокоту Дібоа, въ єѣ власнôй хатѣ; показало ся, що убійницею була власна єѣ молода, двацятькôлькалѣтна сестра, котра допустила ся того убійства въ цѣли рабунку.

✝ Посмертнй вѣсти.

О. Савинъ Мацѣлиньскій, парохъ въ Берлогахъ, деканата калуского, упокоивъ ся въ 48-ôмъ роцѣ житя а 21-ôмъ священьства. Вѣчна ему память!

Неонила зъ Недолиньскихъ Породко, жѣнка гр. кат. пароха въ Глиньску, упокоила ся въ 55-ôмъ роцѣ житя. — Вѣчна ѣй память!

Софія Ганкевичѣвна, дочка пароха зъ Целѣєва, упокоила ся також по короткôй а дуже тяжкôй недузѣ. Вѣчна ѣй память

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 25 марта. Дръ Брониславъ Дембиньскій именованый надзвычайнымъ професоромъ исторіѣ всесвѣтнои а дръ Людвикъ Фінкель надзвычайнымъ професоромъ исторіѣ австрійскои при университетѣ львôвскôмъ.

Петербургъ 25 марта. Царь перенѣсъ ся зъ родиною до Гатчины.

Бѣлградъ 25 марта. Скупштина приняла въ другôмъ читаню законъ о резиґнаціи короля Милана.

Поѣзды желѣзничй.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891)

Зô Львова вôдходять:

5 50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мукачa, Станіславова и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова
7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мукача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.
4 48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.
8·40 п. поси. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту.
8 49 п. мѣш.: до Белзцм и Сокаля.
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о **4 20** п. особ., о 7 20 п. особ., о 2 28 п. поси. и о **8 30** п. мѣш.

До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о 10 15 п. особ., о **4 22** п. поси. и о **11 05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надруковании грубыми числами означають часъ ночный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.